

3. Гасюк Е.О. Художнє вишивання / Е.О. Гасюк, М.Г. Степан. – К.: Вища школа, 1986.
4. Кара-Васильєва Т.В. Учитесь вышивать / Т.В. Кара-Васильєва, А.А. Заволокина. – К.: Реклама, 1988. – 96 с.
5. Савка Л. Формування національної самосвідомості у студентів на заняттях з української народної вишивки / Л. Савка // Трудова підготовка в закладах освіти. – 2006. – № 5. – С. 42-49.
6. Станюкович Т. К истории изучения орнамента. Народное прикладное искусство. – Рига, 1989. – 189 с.
7. Українські традиції та звичаї / Авт.-упор. А. П. Ярещенко. – Х.: Факт, 2008. – 232 с.
8. Титиренко В.П. Народні промисли України: Навч. посібник / В.П. Титаренко. – Полтава: Полтавський літератор, 2011. – 524 с.
9. Яременко Г. Мистецтво вишивання – різновид народної творчості / Г. Яременко. // Трудова підготовка в закладах освіти. – 2006. – № 3. – С. 22-25.

Курчий О.В., Шилко Д.В.

Донбасский государственный педагогический университет

ОСВЕЩЕНИЕ ТРАДИЦИЙ УКРАИНСКОГО НАРОДА ПРИ ПОМОЩИ НАРОДНОЙ ВЫШИВКИ В ПЕДАГОГИЧЕСКОМ ОПЫТЕ

Аннотация

В статье освещены основные вопросы использования в педагогическом опыте традиций украинского народа при помощи народной вышивки. Авторами определены актуальные вопросы национального воспитания и основательно рассмотрены исторические особенности народной вышивки. Проанализированы литературные источники и публикации в педагогической периодической прессе относительно этой проблемы. Значительное внимание уделено особенностям народной вышивки в разных регионах страны на примере рушника, как обрядовой атрибутики.

Ключевые слова: традиции, народная вышивка, педагогический опыт, орнамент, цветовая гамма.

Kurchii O.V., Shylko D.V.

Donbass Stat Pedagogical University

INDICATION OF THE UKRAINIAN PEOPLE'S TRADITIONS DURING NATIONAL EMBROIDERY IN THE PEDAGOGICAL EXPERIENCE

Summary

The main questions of the using of the Ukrainian people's traditions such as national embroidery in the pedagogical experience are indicated. The main questions of the national education are determined by authors. The literature and articles in the periodicals regarding this problem are analyzed. Special historical aspects of the national embroidery are thoroughly examined. Considerable attention is paid to special aspects of the national embroidery in different regions of the country, through the example of the towel, as an attribute of the ceremonies.

Keywords: traditions, national embroidery, pedagogical experience, ornamental design, colour-grade.

УДК 378:371.134

ОСОБЛИВОСТІ ФАХОВОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ АГРОНОМІВ В АГРАРНИХ ВНЗ

Латуша Н.В.

Вінницький національний аграрний університет

Стаття присвячена проблемі фахової підготовки майбутніх фахівців аграрної галузі. Наведено вимоги для професійного становлення сучасного успішного аграрія з вищою освітою, а також з'ясовано особливості фахової підготовки майбутніх агрономів в аграрних ВНЗ. Формуючи соціум моральних і загальнокультурних уявлень, агроном тим самим створює самого себе як особистість, тому що сучасний стан освіти вимагає від майбутнього фахівця аграрної галузі постійного оновлення знань, уміння навчатися протягом усього життя, бути науковцем, тобто формувати свій інтелектуальний капітал. Формування ринкових відносин, становлення в Україні демократичної держави зумовлюють зміну цільових настанов професійної освіти. Освіта та професійна підготовка є фундаментом людського розвитку та прогресу суспільства.

Ключові слова: агроном, аграрії, вища освіта, фахівець, фахова підготовка, конкурентоспроможність, інтеграція аграрної освіти.

Постановка проблеми. Сьогодні відбувається інтеграція вищої освіти України до європейського освітнього простору, через це першочерговим завданням має бути вдосконалення наці-

ональної системи вищої аграрної освіти, яка в свою чергу буде мати на меті високу якість навчання й виховання студентської молоді відповідно до вимог сучасності.

Підготовка фахівців у аграрних вищих навчальних закладах, зокрема спеціалістів агрономічного профілю, повинна ґрунтуватися на засадах отримання такого рівня освіти, який би міг дозволити майбутнім агрономам адаптуватися до чималого спектру різноманітних умов своєї професійної діяльності. При цьому необхідно враховувати потреби на ринку праці, для того щоб агроном – випускник аграрного ВНЗ, міг упевнено почуватися у професійному середовищі. Тому перед вищою аграрною освітою постає завдання істотного покращення якості професійної підготовки майбутніх фахівців, тобто підготувати молодь до активного життя в демократичному суспільстві, сформувати основи для їхньої професійної кар'єри й індивідуального розвитку, активізувати мобільність студентів.

Опрацювавши ряд наукових джерел, ми дійшли висновку, що ця проблема є дійсно важливою і малодослідженою на сучасному етапі. В останнє десятиріччя почали тільки з'являтися роботи, у яких робляться спроби узагальнити основні напрями фахової підготовки майбутніх агрономів у вищих аграрних навчальних закладах.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Основам розвитку системи вищої освіти в зарубіжному освітньому процесі присвячені наукові роботи провідних вітчизняних науковців Г. Алексевиц, Г. Єгорова, Є. Москаленко, О. Овчарук, О. Рибак, Л. Пуховської.

У роботах Б. Гершунського, І. Зязюніна, В. Козакова, Л. Романишина розглядається формування особистісних якостей фахівця в процесі професійної фахової освіти. А. Алексюк, С. Архангельський, Ю. Бабанський, А. Беляєв, С. Гончаренко, І. Кобиляцький, І. Козловська досліджують організацію навчання студентів у вищій школі.

Різним аспектам відтворення й формування кадрового ресурсу аграрних підприємств присвятили свої наукові праці О. Бородіна, Ф. Зінов'єв, В. Карпенко, Т. Олійник, А. Уланчук О. Шпикуляк. Професійному становленню майбутніх агрономів приділена увага в наукових роботах С. Голишевої, Л. Кандрашової, І. Колосок, Ю. Курбатової.

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми. Дослідження та науковий розгляд наявного стану теоретичних здобутків, головних тенденцій розвитку професійної освіти агрономів показали, що існують об'єктивні передумови до реформування вищих освітніх закладів аграрного профілю та наявної системи професійної підготовки майбутніх агрономів.

Аналіз педагогічної літератури доводить доцільність виділення ролі фахової підготовки студентів у вищих аграрних навчальних закладах. Проте необхідно зазначити, що не вистачає комплексного системного підходу щодо втілення інноваційних ідей у педагогічний процес вищої аграрної освіти.

Мета статті – розглянути особливості фахової підготовки майбутніх агрономів у вищих аграрних навчальних закладах.

Виклад основного матеріалу. Під дією глобалізаційних процесів, які відбуваються в усіх галузях українського суспільства, підготовка аграрних кадрів має більш оперативно реагувати на зміни, які зорієнтовані на досягнення європейських і світових стандартів. Для підвищення ефективності сільськогосподарської діяльності в Україні, потрібний відповідний апарат управління, спеціально і професійно підготовлені фахівці-аграрії, які здатні організувати сільськогосподарські структури і підрозділи, раціонально і науково управляти аграрною сферою.

Аграрії – це працівники, які пов'язані з сільськогосподарським виробництвом, які беруть участь у ньому та виражають його інтереси [8, с. 4].

Вимоги, що пред'являються до молодого фахівця-аграрія, включають великий спектр посадових обов'язків: проводити наукові дослідження в області агрономії, здійснювати керівництво працівниками, розподіляти робітників, техніку і паливно-мастильні матеріали для виконання робіт відповідно до поточного і перспективних технологічних планів; проводити щоденний і періодичний особистий контроль за якістю і своєчасним проведенням сільськогосподарських робіт, за використанням техніки, якістю виробленої продукції, витратами праці і матеріально-грошових засобів; вчасно вести виробничу документацію, оформлювати акти виконаних робіт, підписувати нормативні документи, готувати доповідні і службові записки, інформаційні довідки, звіти; забезпечувати облік виконаних робіт, оформлення всієї необхідної агрономічної документації; контролювати дотримання працівниками виробничої і трудової дисципліни, правил охорони праці, техніки безпеки, виробничої санітарії і протипожежного захисту, забезпечувати виконання законодавства з охорони природного середовища тощо. Таким чином, перелік обов'язків вимагає мобілізації всіх професійних знань, умінь і навиків, набутих у період навчання у ВНЗ [3, с. 88].

Вважаємо, що проблема престижності й непрестижності професій в Україні стала набувати певних меж, тому популяризація, заохочення та професійна орієнтація повинні бути направлені у напрямках усіх без винятку професій аграрного сектора. Але ще раз необхідно підкреслити значення й важливість стратегічного соціального, економічного, юридичного, підприємницького мислення у кожного фахівця для розвитку аграрної галузі.

Аналіз словникової літератури показує, що фахівець – це той, хто досконало володіє якимось фахом, має високу кваліфікацію, глибокі знання з певної галузі науки, техніки тощо [6, с. 674], а агроном – це основний провідник науки в господарстві, який визначає технологію праці, її організацію [3, с. 88].

Ми цілком погоджуємося з думкою науковця Є. Клімова, який вважає, що головним завданням агронома є вдосконалення сільського виробництва, управління працею механізаторів. Агроном повинен бути спостережливим, помічати та враховувати у своїй роботі зміни, що відбуваються у природі. При необхідності – ухвалювати нестандартні й термінові рішення. Емоційна стійкість, воля, розвинуте почуття відповідальності за прийняті рішення – ці якості також необхідні агрономові. Діяльність агронома протікає на фоні емоційної напруженості, супроводжується станом занепокоєння (наприклад, за несприятливих погодних умов). Частіше агроном стикається із завданнями діагнозу і прогнозу. Ця посада вимагає проведення не тільки виробничої, але й науково-дослідної роботи. Агроном вивчає ефективність сортових посівів, способи обробки ґрунту, внесення різних видів добрив. Значне місце у діяльності агронома займає планування виробничого процесу. Агроном визначає види польових робіт, зміст польових дослідів, розподіляє засоби виробництва і т.ін. Агроном має справу не тільки із землею, насінням, рослинами, але й із людьми, які вирощують хліб. Уміння диференційовано підходити до людей, проникати в їх психологію, з розумінням ставитися до їх потреб та інтересів, пробуджувати у них ініціативність та робочий настрій також є вагомою складовою професії [5, с. 446-448].

Освіта та професійна підготовка є фундаментом людського розвитку та прогресу суспільства. Вони також виступають гарантом індивідуального розвитку, плеають інтелектуальний, духовний та виробничий потенціал суспільства. Розвиток держави, структурні перетворення на мікро- і макроекономічному рівнях повинні гармонічно поєднуватися з реформою освіти та професійної підготовки для того, щоб задовольнити потреби і прагнення людей, особливо молоді, встановити нову систему цінностей, відповідати запитам людства щодо змін у сфері роботи як в громадському, так і в приватному секторах.

Формування ринкових відносин, становлення в Україні демократичної держави зумовлюють зміну цільових настанов професійної освіти: не забезпечення потреб держави у спеціалістах різних професій і рівнів кваліфікації, а задоволення різноманітних освітніх потреб особистості заради її розвитку і самореалізації, а також для забезпечення її конкурентоспроможності на ринку праці.

Освіта сьогодні розглядається як одна з основних цінностей, без яких неможливий подальший розвиток суспільства. Освіта – це цілеспрямований процес виховання і навчання в інтересах людини, суспільства, держави [2, с. 128-129].

Формування якісного кадрового потенціалу аграрних підприємств і сільського господарства в цілому тісно пов'язане з потребою безперервної підготовки кваліфікованих кадрів для аграрного сектора. Створення великої кількості господарюючих суб'єктів унаслідок реформування аграрного сектора країни вимагає певного зростання обсягу підготовки висококваліфікованих фахівців, випереджаючи темпи підготовки спеціалістів сприятимуть подоланню відставання аграрного сектора економіки від інших видів економічної діяльності за питомою вагою працівників із вищою освітою, що забезпечить ріст конкурентоспроможності галузі [4, с. 151-152].

На ринок праці фахівець виходить зі своїм, дуже специфічним, «товаром» – професією, рівнем кваліфікації, майстерністю. На ринку праці такий «товар» не може бути «непроданим» тривалий час, тому що мова йде про професійну кваліфікацію й знання, які швидко застарівають. Таким чином, сьогодні важливим стає не опанувати престижну професію, і навіть не певну професію, що користується попитом на ринку праці, а досягти певного освітнього й культурного рівня, опанувати певні компетенції, щоб бути конкурентоспроможним на ринку. У цьому випадку якість «товару» буде відповідати вимогам «споживача» – ринку праці й роботодавця.

Сучасний роботодавець зацікавлений у такому працівникові, який насамперед уміє думати самостійно й вирішувати різноманітні проблеми; має критичне й творче мислення, володіє багатим словниковим запасом. Крім того, конкурентоспроможний фахівець повинен мати певні особистісні якості, зокрема:

- адаптаційну гнучкість у мінливих життєвих ситуаціях, самостійність у здобутті знань, застосуванні їх на практиці для вирішення різноманітних проблем;
- критичне мислення, вміння побачити виникаючі в реальному світі проблеми й пошук шляхів їхнього раціонального вирішення, використовуючи сучасні технології;
- усвідомлення, де і яким чином придбані ним знання можуть бути застосовані в навколишній дійсності;
- здатність до генерування нових ідей, творчість мислення;

- грамотність у роботі з інформацією;
- комунікабельність, контактність у різних соціальних групах, вміння працювати спільно в різних областях, запобігаючи конфліктним ситуаціям або вміло виходячи з них;
- розвиток моральності, інтелекту, культурного рівня.

Очевидно, що система навчання, орієнтована на формування тільки професійних якостей, не може виконати замовлення сучасного суспільства. Нова якість підготовки фахівців із різними рівнями професійної освіти вимагає інших критеріїв його оцінки. Дотепер вважається, що якщо випускник продемонстрував відмінні знання, то якість його підготовки вища. Це так, але лише частково. Сучасні наукові дослідження підтверджують, що успіх у фінансовому розумінні лише на 15% обумовлений знаннями своєї професії, а на 85% – умінням спілкуватися з колегами, схилити людей до своєї точки зору, рекламувати себе й свої ідеї, тобто особистими якостями й здатностями.

Реальна практика й життя демонструють, що найчастіше успіху в соціальній і професійній кар'єрі домагаються далеко не випускники з «червоним дипломом», а ті студенти, які проявляють активність, реалізують себе в різних видах діяльності: суспільної, економічної, культурної, комунікативної, наукової тощо. Навчальна діяльність – лише одна з них. Можна констатувати, що оцінка якості підготовки випускника освітньої установи за його знаннями й уміннями, що проявляються на поточних і підсумкових іспитах, не адекватно характеризує дійсний рівень їхньої готовності до успішної професійної діяльності. І поки результативним критерієм якості підготовки фахівців буде успішність по предметах, керівники й викладачі освітніх закладів, студенти і їхні батьки основні зусилля спрямовуватимуть саме на цей компонент – на формування знань. Тому питання про критерії якості підготовки фахівців – ключове, визначальне щодо спрямованості освітнього процесу в навчальному закладі. Щоб реально вирішувати завдання орієнтації освіти на формування нової якості підготовки майбутнього фахівця, необхідно ввести в критерії оцінки якості освіти поряд зі знаннями й інші параметри [1, с. 66-68].

Вагомість проблеми якості підготовки професійних кадрів надзвичайно посилюється в умовах впливу глобалізації, загострення міжнародної конкуренції. Конкурентні позиції сільськогосподарських підприємств усе більше визначає персонал, орієнтований на постійне оновлення знань, готовий до розробки і впровадження інновацій на рівні світових стандартів, створення конкурентоспроможної продукції. У цьому плані вивчення проблеми забезпечення якості підготовки кадрів та шляхів їх розв'язання набуває доленосного значення як на рівні окремих бізнес-структур, організацій та підприємств, так і на рівні держави.

На початку 50-х років Україна за якістю підготовки професійних кадрів посідала провідні місця у світі. Проте останніми роками у сфері підготовки кадрів відбулися негативні процеси, які свідчать про зміну ситуації не на користь України. Роботодавці висловлюють занепокоєння з приводу зниження якості знань випускників вищої школи, недостатнього рівня практичної підготовки молодих фахівців, які шукають роботу.

У свою чергу працівники вищих навчальних закладів, Міністерство освіти і науки України теж стурбовані зниженням якості підготовки. Доко-

рінні зміни, пов'язані із впровадженням кредитно-модульної системи навчання та інших положень відомої Болонської декларації, поки не принесли очікуваного ефекту.

Погоджуємося із думкою дослідниці Семикіною М.В., яка у своєму дослідженні довела, що причини погіршення якості освіти в Україні є комплексними, серед них слід виокремити наступні:

- обмежені обсяги фінансування освіти і науки в Україні;

- невідповідність якості освіти зростаючим вимогам конкурентного ринку праці;

- невідповідність змісту і тривалості української освіти європейським параметрам;

- обмежений доступ якісної освіти для багатьох верств населення, які живуть бідно;

- зменшення обсягів підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації персоналу на підприємствах;

- низька затребуваність високого рівня знань у вітчизняній економіці [7, с. 144-145].

Виходячи із вищевикладеного, можна констатувати, що:

- українська вища аграрна освіта потребує популяризації й розвитку усіх сільськогосподарських професій при одночасному формуванні інноваційних, підприємницьких, економічних та організаційних схильностей у кожного студента;

- необхідною умовою підготовки у ВНЗ має стати одержання кожним випускником такого закладу одночасно з дипломом про вищу освіту посвідчення кваліфікованого працівника за професією або за кількома професіями, які межують з основною;

- необхідно забезпечити не менш як 75% випускників ВНЗ направленнями на роботу, створити дійову систему формування виробничих замовлень;

- потрібна докорінна зміна механізмів впливу на сільську молодь щодо повернення на малу батьківщину;

- необхідним є підвищення рівня професійної підготовки студентів на основі організації дійових, сучасних виробничих практик через утворення ефективної системи контактів із роботодавцями;

- запровадження на постійних засадах тристоронньої співпраці роботодавців, навчальних закладів і студентів через участь роботодавців у формуванні змісту професійної підготовки, через цільову підготовку спеціалістів;

- потрібна загальна інтеграція аграрної освіти, науки та виробництва [4, с. 157].

Таким чином, проблема нагромадження конкурентоспроможних фахівців різних рівнів професійної підготовки об'єктивно вимагає пошуку нових форм і методів організації навчального процесу. У навчальному процесі все більше потрібно застосовувати активні методи навчання, стимулювати студентів освоювати й активно використовувати сучасні технології при вирішенні конкретних проблем і в практичних ситуаціях. Усе це дозволить студентам розвинути аналітичні навички, дозволить уміло обґрунтовувати ухвалення власних рішень, аргументовано захищати свою позицію в професійній діяльності.

Висновки і пропозиції. Отже, проблема фахової підготовки майбутніх фахівців аграрної галузі є важливим завданням вищих аграрних навчальних закладів, яка зумовлена переходом української держави до ринкової економіки, необхідністю стабілізації розвитку сільського господарства і подолання економічної кризи в країні. Через це вищі аграрні навчальні заклади України повинні спрямовувати свої зусилля на вдосконалення системи фахової підготовки фахівців з вищою аграрною освітою, яким буде притаманна здатність упевнено працювати за надзвичайних умов; здатність до впровадження інновацій та постійного самовдосконалення в аграрній галузі на рівні вимог світових стандартів; формування інтелектуального потенціалу, необхідного для широкого вибору конкретних напрямів практичної діяльності у сучасних умовах.

Усе вищевикладене вимагає вдосконалення змістовної частини освітнього процесу на принципах професійної освіти, яка спрямована на формування у фахівців готовності до отримання нових універсальних знань, що є і предметом наших подальших досліджень.

Список літератури:

1. Близнюк, В. В. Освітні послуги як детермінанта конкурентоспроможності людського капіталу [Текст] / В. В. Близнюк // Ринок праці та освіта: пошук взаємодії: [зб. наук. ст.]. – 2007. – С. 60-69.
2. Богиня, Д. П. Основи економіки праці [Текст]: навч. посіб. / Д. П. Богиня, О. А. Грішнова. – К.: Знання – Прес, 2000. – 313 с.
3. Кандрашова, Л. І. До питання адаптації студентів аграрних ВНЗ III-IV рівнів акредитації: теоретичний аспект [Текст] / Л. І. Кандрашова // Нові технології навчання. – 2010. – Вип. 63, Ч. 2. – С. 87-93.
4. Карпенко, В. В. Особливості підготовки фахівців для аграрного сектора у вищих навчальних закладах [Текст] / В. В. Карпенко // Економіка АПК. – 2012. – № 1. – С. 151-157.
5. Климов, Е. А. Психология профессионального самоопределения [Текст]: учеб. пособие для студентов вузов / Е. А. Климов. – Ростов-на-Дону.: Феникс, 1996. – 512 с.
6. Новий тлумачний словник української мови. У 4 т. [Текст]: 42000 слів: для студентів вищ. та середніх навч. закл. Т. 4: РОБ-Я / уклад.: В. В. Яременко, О. М. Сліпушко. – Київ: Аконіт, 1998. – 941, [3] с. – (Нові словники).
7. Семикіна, М. В. Якість знань вітчизняних кадрів в контексті взаємодії навчальних закладів і бізнесу [Текст] / М. В. Семикіна // Ринок праці та освіта: пошук взаємодії: [зб. наук. ст.]. – 2007. – С. 144-147.
8. Современный экономический словарь [Текст] / сост. Б. Райзберг [и др.]. – М.: Инфра-М, 2005. – 332 с.

Латуша Н.В.

Винницький національний аграрний університет

ОСОБЕННОСТИ ПРОФЕССИОНАЛЬНОЙ ПОДГОТОВКИ БУДУЩИХ АГРОНОМОВ В АГРАРНЫХ ВУЗ

Аннотация

Статья посвящена проблеме профессиональной подготовки будущих специалистов аграрной отрасли. Приведены требования для профессионального становления современного успешного агрария с высшим образованием, а также выяснены особенности профессиональной подготовки будущих агрономов в аграрных вузах. Формируя социум моральных и общекультурных представлений, агроном тем самым создает самого себя как личность, так как современное состояние образования требует от будущего специалиста аграрной отрасли постоянного обновления знаний, умение учиться на протяжении всей жизни, быть ученым, то есть формировать свой интеллектуальный капитал. Формирование рыночных отношений, становления в Украине демократического государства обуславливают изменение целевых установок профессионального образования. Образование и профессиональная подготовка является фундаментом человеческого развития и прогресса общества.

Ключевые слова: агроном, аграрии, высшее образование, специалист, профессиональная подготовка, конкурентоспособность, интеграция аграрного образования.

Latusha N.V.

Vinnytsia National Agrarian University

THE PARTICULARITIES OF PROFESSIONAL TRAINING OF FUTURE AGRONOMISTS IN AGRARIAN HIGHER EDUCATIONAL INSTITUTIONS

Summary

The article is devoted to the problem of professional training of future specialists for agrarian industry. There have been presented the requirements for professional development of a modern successful agronomist with the higher education. Also there have been established the particularities of professional training of future agronomists in the agrarian higher educational establishments. Forming the society of moral and general cultural ideas the agronomist creates himself as a personality, because the current state of education requires from the future specialist of agrarian industry continuous update of knowledge, ability to study during the whole life, be a scientist, to form his intellectual capital. Forming of market relations, building of democratic state in Ukraine determine the change of goal set for professional education. The education and professional training are the basis for human development and progress.

Keywords: agronomist, agrarian workers, higher education, specialist, professional training, competitive ability, integration of agrarian education.

УДК 378.147.1-026.12

THE ADVANTAGES OF THE INTERACTIVE FOREIGN LANGUAGES TEACHING METHOD IN MODERN EDUCATIONAL PROCESS

Lebedieva O.A., Hohol I.O.

Ukrainian Engineering and Pedagogical Academy

The article deals with the advantages of the interactive teaching method in foreign language classes. Interactive training is a special form of cognitive activity organization, the way of knowing that is carried out in the form of collective students' activity in which all the participants cooperate with each other, share information, deal with problems in common, simulate situations, estimate doings of others and one's personal conduct, dive in the real atmosphere of business cooperation for the sake of problem solving. It is necessary to emphasize that this teaching method guarantees high motivation, good knowledge and communicability that promote greatly to high level of language proficiency by students.

Keywords: foreign languages, interactive method, communication, democracy, form and conditions of teaching.

Formulation of the task. In traditional process of foreign languages educational organization one-sided form of communication was traditionally used as information intercourse method [1, p. 104-110]. Its main point is in information communication by a teacher and in reproduction the following by a student. In their turn a student is in the situation, when they only reads, listen, speak about some fields

of knowledge, taking the position of only what they perceive. Sometimes one-sided position can be broken (for example, when an educated person specifies something or asks a question), then two-sided communication appears [3].

The objective of the article. The main objective of this article is consideration of advantages of fundamentally other form of multi-sided communication